

Příběh rodiny Kučerovy

Vlastislav Janík

Vojtěch Kučera byl obchodník s konfekcí v Plzni. Narodil se 23. prosince 1891 v Plzni. Jeho otec se jmenoval Vojtěch Kučera a matka Alžběta. 6. dubna 1922 se oženil v arciděkanství kostele v Plzni s Marií Kučerová, rozenou Sedláková, narozenou 23. listopadu 1900. Otec Marie se jmenoval Josef a matka Františka. 15. června 1923 se Kučerům narodila dcera Věra. Byla studentkou tříleté tzv. rodinné školy. Rodina v době okupace žila na adrese Resslerova ulice 220/4. Vojtěch Kučera byl členem místní jednoty Obce sokolské.

Již v roce 1939 Kučera pomáhal vznikající Obraně národa. Svým dodávkovým vozem rozvážet „ulité“ zbraně z plzeňských kasáren. Během doby se stal blízkým spolupracovníkem Václava Krále.

23. dubna se pilují poslední detaily k provedení akce bombardování plzeňské Škodovky. Den na to proběhne poslední kontrola příprav přímo v terénu. Z této pochůzky vyplyne, že k založení požáru budou stačit jen čtyři parašutisté. Proto ještě tento den opouští Plzeň Josef Gabčík s Vlastimilem Moravcem.

V noci z 25. na 26. dubna roku 1942 odstartovalo k bombardování nad Německem 128 letounů. Jejich hlavním cílem byly tovární haly firmy Heinkel v Rostocku. Letadla se nad Plzní objevila v 1:30. V tu dobu se parašutistům podařilo v ose náletu zapálit obě stodoly pomocí benzínu, který jim opatřil V. Král. Bombardéry, kterých se do blízkosti Plzně dostalo jen pět, a z toho pouze dva prolétly nad vlastní továrnou, vystřelily osvětlovací rakety a za silné protiletectvé palby několikrát obletěly město. Z 2700 kg tříštivých a zápalných pum, které z útroh uvolnilo nakonec jen jedno letadlo, žádná z celkového počtu šesti pum, nezasáhla výrobní haly Škodových závodů a ani seřadovací nádraží, které bylo dalším cílem náletu. Škody byly napáchány jen na sklenících zahradnictví v Lochotíně a výbuchem letecké pumy byla zasažena jedna baterie děl u řeky Mže. Piloti po svém návratu však v hlášení uvedli, že „...6 Stirlingů zaútočilo s 30 x 1 000 liberními bombami. Jedno letadlo identifikovalo cíl a bomby dopadly severně od závodu. Ostatní bombardovala určená místa. Výsledky nebyly pozorovány“, což bylo způsobeno tím, že cíl byl zakryt mraky a nemohl být identifikován.

Akce bombardování Škodových závodů se plánovala tak, aby byly na co nejmenší míru omezeny ztráty na lidských životech. Z toho důvodu byl vybrán termín útoku ze soboty na neděli, kdy se počítalo s tím, že přítomnost dělníků v továrně bude minimální. Pomocí členů odbojové skupiny „Vašek-Čeněk“ MUC. Václavem Rusým a JUC. Vítězslavem Dvořákem a jejich zástupcem Karlem Prokopem a Václavem Honomichlem, strojníkem Škodovky Tomášem Náglem, úřednicemi Škodových závodů Milenou Dubskou a Vlastou Koželskou byl před náletem vyřazen z činnosti systém poplašných sirén a zároveň byli varováni pracovníci Škodovky. Celá operace Canonbury tak skončila fiaskem. Dlouho očekávaná akce, podporovaná domácím odbojem, kterou si E. Beneš pro prosazování svých záměrů v Londýně tak přál, nevyšla. Když pak Londýn žádal, aby při opakování akce byla znovu provedena ze strany parašutistů obdobná opatření, velitel SILVER A tento požadavek odmítl s tím, že nechce parašutisty vystavovat dalšímu riziku. Poté, co se nad Plzní v noci ze 4. - 5. května roku 1942 opět objevila britská letadla, nikdo jim cíl neoznačoval. Celá akce dopadla jako předchozí. Jen s minimálním výsledkem.

Kučerovi jako ostatní zatčené rodiny při výsleších nikoho neprozradili. Díky tomu byla zachráněna Marie Žilanová, od roku 1935 zaměstnána jako prodavačka u Kučerů, se zúčastnila den před náletem terénního průzkumu a zapalování stohů při vlastním náletu.

Členové rodiny Kučerovi vyli zavraždění v KT Mauthausen 24. 10. 1942. Věra v 8:52 její matka Marie o dvě minuty později a Vojtěch Kučera v 16:52.